

בהצטלבות של שתיים-עשרה הדרכים, כולנו שווים.
רד בעצמך מהסוס! לא יקרה כלום לגב שלך אם
פעם אחת תשתחוה אתה."

התרגז בנו של הסולטן, שלף את חרבו. גם בן
האשוג תפס בנשק. בודאי העניין היה נגמר בקרב,
ודם היה מתערבב עם האדמה, אילולי בנו של
מוביל שיירות הסולטן היה רוכב עם סוסו ונכנס
ביניהם.

"אגידים, חדלו מהמריבה" אמר "תנו לראשים
שלכם להצטנן קצת. כולנו עברנו דרך לא קצרה.
בואו נספר מה כל אחד מצא בדרכו, ומה הפסיד. מי
שלא התכופף בפני צרות שיישאר על הסוס. ומי
שהרכין את ראשו בפניהן, שירד מהסוס, ישתחוה
לאחרים וירים את החגורה מהאדמה. אז גם נראה
למי מגיעה החגורה."

"טוב שאמרת מילים אלה" אמר בן הסולטן.
"וגם אני לא אתנגד להצעתך" אמר בנו של האשוג,
"בן הסולטן החל בויכוח זה, יהיה הוא זה שישים לו
קץ ויהיה ראשון שיספר לנו על חיי."
וכך, החל בן הסולטן בסיפורו.

שלשה סיפורי חיים

יום אחד, בהצטלבות שתיים-עשרה דרכים, נפגשו
שלשה רוכבים: בנו של סולטן, בנו של אשוג, זמר
נודד, ובנו של מוביל שיירות הסולטן.

השתחוה הרוכבים אחד לשני וכבר אצה להם הדרך,
איש, איש לדרכו. אך הנה, השמש הציצה מאחורי
העננים ולפתע ראו הנערים מונחת על האדמה
חגורה יפהפייה, כולה משובצת באבני חן ומקושטת
בקישוטי זהב. שכבה בשמש וברקה כמו הקשת
בענן.

התפלאו הנערים, ובן הסולטן ציווה לבן האשוג:
"רד מהסוס, הרם את החגורה מהאדמה והגש לי
אותה."

ובן האשוג ענה:

"אנחנו כעת לא בגבולות ארצו של אביך, בה צריך
אני להשתחוות לך, או לרדת עבורך מהסוס. כאן

מה אספר לכם? אבי הוא סולטן ואני בנו יחידו.
כשהגיע הזמן, אבי חיתן אותי עם נערה יפהפייה.
התאהבנו, וחיינו בהסכמה ואושר.
לאחר זמן מה נולד לנו ילד. לכל ילד יש עריסה וגם
לבננו הייתה.
ערב אחד אשתי השכיבה את הילד לישון וניענה את
העריסה, ולפתע נשבר אחד הבסיסים של העריסה.
אישתי העירה אותי ואמרה:
"קום בעלי, העריסה נשברה. בוא והתקן בסיס חדש
לעריסה."
"חכי רגע, אישתי, מיד אקרא ויתקבצו הנה בריצה
מיטב האומנים מכל הממלכה, ויתקינו לא בסיס
אחד, כי אם עשרים."
"אני יודעת שיש בארצך בעלי מלאכה" ענתה
אישתי, "אבל לך, עצמך, אין שכל, אין ידיים? אוי,
בעלי, אני רואה שבעצמך אינך יודע כלום. מיד
לכשהגעת לעולם הלבישו אותך מכף רגל ועד ראש
בזהב וכסף, הכל הגישו לך מוכן, גם אושר, גם לחם
וגם מים. אבל עכשיו הראה בעצמך מה אתה שווה.
אפילו הרועה, שרועה את כבשיו, יכול יותר ממך."
התביישתי מאוד, ואמרתי:
"טוב, אישתי. אעזוב את ביתי בטרם עלות השחר.
אצא לנדוד בעולם ללא זהב של הסולטן. רק את

סוסי אקח. ואני נשבע לך שלא אשוב עד שאלמד
מקצוע כלשהו."
לקחתי איתי אלה, קשת וחצים, עליתי על סוסי
ורכבתי לדרכי.
לאחר זמן מה ראיתי על שפת המעיין. קבצן זקן
שהחזיק בידיו ספל זהב עם מים. הספל היה יפהפה
ומקושט בכל מיני דוגמאות.
ירדתי מסוסי ושאלתי:
"מאיפה, אבי הקשיש, יש לך ספל כזה? איזה בעל
מלאכה הכין אותו?"
"הו, בני, הייתי אז בן גילך. נדדתי בעולם והגעת
לעיר מסוימת. בעיר זו כולם, מילד ועד זקן, היו
בעלי מלאכה. שם הכינו לי את הספל הזה ונתנו לי
אותו במתנה. אך שכחתי את הדרך לעיר זו. חפש
לך בעצמך אם זה רצונך. וכשתמצא, למד שם
מקצוע איזה שרק תחפוץ."
שמחתי מאוד וחשבתי:
"עכשיו אני כבר יודע מה לחפש. הזקן נתן לי ליד
מפתח, ואולי אצליח לפתוח אותו בעצמי."
נפרדתי מהקבצן הזקן ורכבתי הלאה.
אני נוסע בלב מלא גיל והדרך כלל לא נראתה לי
ארוכה, למרות שאני יכול לומר לכם, שעברתי
אז הרבה הרים, עמקים ואגמים.

עד שיום אחד, בינות להרים המכוסים יערות,
פגשתי בשני צעירים חמושים בקשתות וחצים.
"מי אתם?" שאלתי.

"ציידים."

חשבתי לי:

"מזמן לא השתתפתי בצייד, מזמן לא פגשתי
אנשים. אתבדר לי קצת בטרם אמשיך בדרכי."
והזמנתי עצמי לחברתם. "איך שאתה רוצה, ענו לי,
יש מספיק חיות לכולם."
וכך הצטרפתי אליהם.

צדנו מהבוקר עד הערב, אך באותו היום חצינו לא
פגעו במטרה והחורג'ונים שלנו נשארו ריקים. כאשר
החשיך אכלנו קצת תפוחי יער ושכבנו לישון תחת
עץ עינף.

קמנו בבוקר וראינו שאחד מידידנו חסר. לשווא
קראנו לו וחיפשנו; הוא לא נמצא.

אז התחלנו לצוד שנינו בלבד. אך גם ביום ההוא לא
התמלאו חורג'ונינו.

הגיע ערב. שוב אכלנו מעט תפוחים ואגוזים
ונשכבנו לישון תחת אותו העץ.

בבוקר אני מתעורר ורואה: גם החבר השני שלי
נעלם. אמרתי לעצמי:

"כנראה שלא רצו לצוד איתי. חשבו שאני צייד עלוב
ומבריח להם את הטרף. אך מה שזה לא יהיה, אני
נשבע שלא אזוז מכאן עד שאצוד משהו."

התחלתי לצוד לבד. הסתובבתי ביער כל היום, אך
לא הרגתי אפילו צפור קטנה.

בערב שוב אכלתי קצת תפוחי יער ואגוזים ושוב
ניגשתי לאותו העץ, אך פחדתי לישון על הארץ.
טיפסתי על העץ והתחבאתי בין ענפיו.

עוד בטרם שקעתי בשינה שמעתי רחש עובר ביער.
העצים התנועעו, חרקו, וכל החיות שהיו ביער עזבו
את קניהן ומחילותיהן.

פקחתי את עיני וראיתי: המבשי רוכב על סוס וכולו
מכוסה בפלדה. הגיע אל העץ שעליו ישבתי
והסתכל סביב. מסתכל ימינה, מסתכל שמאלה,
נראה כאילו מחפש מישהו. נשכתי את שפתיי
וחשבתי:

"שהעורבים ינקרו את עיניי, אם אין זו המפלצת
שטרפה את שני ידידיי! ועכשיו הגיע הנה כדי
לטרוף אותי."

כפי שהזאב מרגיש את קרבתה של הכבשה, כך
ההמבשי הרגיש את האדם, הרים ראשו ופרץ
בצחוק משמחה.

"הא!" צעק, "שם התחבא הפשפש הזה!"

חרק בשיניו והחל לטפס אלי, על העץ.
עולה, עולה על העץ, כבר נמצא אמה ממני.
הנפתי את האלה, ובכל הכוח שהיה לי, הכיתי
בראשו.

כמו אבן שנופלת מההרים, כך ההמבשי נפל מהעץ.
נפל ולא זז. ואני לא יודע, הרגתי אותו או לא, אך
בעצמי אינני יכול להאמין שהרגתי מן מפלצת שכזו,
את ההמבשי, במכת אלה אחת.

ישבתי לי בצמרת העץ ופחדתי לרדת. אולי
ההמבשי הערמומי רוצה לשים לי מלכודת? אך
הגיע השחר והמפלצת שוכבת ללא ניע באותו
המקום. ירדתי מהעץ, הסתכלתי עליו, והוא אכן
מת.

"שכב לך כאן, המבשי" חשבתי, "תהייה לטרף עבור
חיות טרף וציפורים, ואני בינתיים אעלה על סוסך
ויהיה אשר יהיה."

הורדתי מההמבשי את שריון הפלדה, לבשתי אותו
בעצמי, קפצתי על סוסו ודהרתי משם הלאה. סוסו
של ההמבשי דהר כרוח. לא הספקתי לעצום ושוב
לפקוח את עיניי, כאשר הסוס נעצר לפני חומת אבן
גבוהה וצהל בקול. לפתע נפער שער בתוך החומה
ויצאו לקראתי שני צעירים. אבל איזה צעירים!

האחד יפה מהשני! השתחוו לי עמוקות, לקחו את
הסוס במושכות והובילו לחצר רחבת ידיים. אחרי כן
עזרו לי לרדת מהסוס, הכניסו לאיזה ארמון,
השאירוני בחדר ויצאו.

אני עומד ולא יודע מה לעשות, כשלפתע נפתחה
דלת ונכנסה בחורה יפהפייה, כולה כל כך שקופה,
שנדמה שאם תבלע פרור קטן ביותר, ניתן יהיה
לראות את מהלכו בתוך גופה.

הנערה הביאה לי קערה עם מים והציבה אותה
לפני, כדי שאוכל להתרחץ מאבק הדרך.

אז הורדתי את קסדתו של ההמבשי והשתחוותי
לה. הנערה נרעדה, התפלאה מאוד ואמרה:
"כיצד אתה, בן אנוש, הצלחת לחדור הנה?"
אז סיפרתי לה את אותו הסיפור שסיפרתי לכם,
אגידים: מדוע עזבתי את ביתי, את מה אני מחפש
בעולם הרחב וכיצד הרגתי את ההמבשי וסוסו הביא
אותי אל הארמון.

"הו, נער מסכן! כמה אני מרחמת עליך!" אמרה
הנערה "הגעת למקום איום! ארמון זה הוא קנם של
שלשה המבשים רשעים, שלשה אחים. הרגת את
הבכור מביניהם ובכך הצלת עצמך ממות בטוח,
ואותי גאלת מגורל מר. פתחת את לבך לפני, אז גם
אני אספר לך, כמו לאח, הכל על עצמי.

הרחק מכאן, בעמק בין שני הרים, חייתי לי עם אבי הזקן. הוא היה צייד, אך המים השחורים כיסו את עיניו, הוא התעוור. מאותו הזמן הלכנו תמיד ביחד לצייד.

כאשר הייתי רואה חיה בהרים, הייתי מגישה לאבי חץ ומכוונת, ואבי היה כורע ברך, מותח את הקשת והורג את החיה. ידו מעולם לא החטיאה את המטרה. וכך חיינו, עד שהמבשי חטף אותי בעורמה מאבי.

בוקר אחד, כאשר יצאנו לצוד, ערפל כיסה את כל העמק. אינני יודעת כיצד זה קרה, אך איבדנו האחד את השני. וההמבשי, כמו זאב, התגנב וחטף אותי אל המאורה שלו.

מאותו היום, הוא שותה כל יום דם טרי מהזרת שלי. בעצמך אתה רואה, נערי, כמה שקופה נעשיתי! אם לא היום, מחר הייתי נפרדת מהחיים. אבל אתה הרגת את ההמבשי והצלת את חיי. עכשיו חשוב כיצד להציל את חייך. הנערים שפגשת ליד השער, אלה האחים הצעירים של המבשי. אבוי לך אם ירגישו שבמקום את אחיהם הכניסו הביתה בן-אדם הלבוש בשריונו! כאשר הם ביחד, יש להם כוח רב והם יודעים על כך. לכן להיכן שילך האחד, השני מיד יבוא בעקבותיו. הם אינם נפרדים

לרגע, לא ביום ולא בלילה. אם תצליח להפריד ביניהם ולו לרגע, יספיק כוחך לנצח כל אחד מהם לחוד. ואולי גם אני אוכל להועיל לך במשהו." באומרה זאת, העבירה הנערה את צמותיה השחורות מגבה לחזה, פתחה את השער, הוציאה מתוכו חץ והגישה לו אותו. "זה חץ מקשתו של אבי. גם אם תפגע באבן, היא תפלח אותה לשניים. הסתרתי אותו בשערי. קח אותו, בודאי תמצא בו שימוש!" לקחתי את החץ והודיתי לנערה. בבוקר יצאתי בשריון הפלדה לחצר. הנערים השתחוו לי והביאו את הסוס. עליתי עליו, ועשיתי סימן בידי שאני רוצה לשתות. אחד מהם נכנס הביתה להביא לי מים. ואז בכל כוחותיי מתחתי את הקשת ושלחתי חץ באותו ההמבשי שנותר ליד סוסי. החץ שרק, נתקע בחזהו, קבע אותו לאדמה ובעצמו נתקע עד חציו בה. התפלאתי מה רב כוחו של חץ זה! התכופתי כדי לשלוף אותו מהאדמה אך בטרם הספקתי ראיתי כי ההמבשי השני חוזר עם המים. דרבנתי את סוסי לקראתו, הנפתי את האלה ובכל כוחי הכיתי את ההמבשי במרכז המצח. גם הוא צנח ליד אחיו.

"אלה ידיים של גבר אמיתי! עבור צעיר כמוך דלתות לבי פתוחות תמיד. גדל בביתי פרח השמחה, אך ההמבשי הרשע קטף אותו ונשאו. ואתה שתלת היום שוב את הפרח הזה על סף ביתי! על כן בקש ממני כל שתרצה. התעלם מכך שאני זקן, אעשה הכל למענך."

"טוב אבי" אמרתי "אני נודד בעולם. אני יודע מה אני מחפש אך אינני יודע היכן למצוא זאת. אומרים ישנה עיר, בה התקבצו מיטב בעלי המלאכה ואומנים מכל העולם. לשם אני רוצה להגיע. אולי אחד מהם ירחם עלי וילמד אותי ולו גם פרור ממה שהוא יודע. אם אתה מכיר עיר זו, הראה לי את הדרך אליה."

"לא נערי" ענה הסב "גם אני אינני מכיר את הדרך. זקני הלבין ובכל זאת מעולם לא שמעתי על עיר בעלי המלאכה. אך אל יתעצב לברך! הישאר עִמנו, ומחר אזמין אל ביתי אורחים ואולי הם שמעו על העיר המיוחדת הזו, ויראו לך את הדרך אליה."

ביליתי את הלילה בביתו של הזקן, קמתי בבוקר, יצאתי לחצר, והנה עומדות על הארץ שורות של צלחות וקערות עם אייריס, פילוו ובשר. הזקן הכין מסיבה לאורחיו, כאילו עמדו להיערך שם עשר חתונות.

"צאי נערת" צעקתי "אל תפחדי מאף אחד!" והנערה יצאה לקראתי בשמחה כזו שאף שכחה לנעול את נעליה.

הרמתי אותה, הושבתי לפני על סוסי ואמרתי: "הראי לי עכשיו את הדרך אל ביתך. אקח אותך אל אביך, ובעצמי אמשיך בדרכי."

"הלוואי ויופייך יפרח אף יותר" ענתה חי הנערה "הטובה שעשית עימדי לא תהיה לשווא. ועתה, כוון את סוסך לכיוון הסלע הזה, אחיהם הבכור של שבעה ההרים הגדולים."

רכבנו כך, לא ידוע אם הרבה זמן, או מעט, עד שהגענו לבסוף לביתו של הזקן.

הנערה זינקה לזרועות אביה בוכה מרוב שמחה, מחבקת את הזקן בכל כוחה.

והוא הוביל ידיו על פניה וצמותיה, זיהה את בתו ואמר:

"אני רואה שעוד לא תמו ימיי. שוב בתי נמצאת איתי. שוב נדלק האור שבלבי. על כנפי איזה נשר הגעת אלי, ילדתי?"

הנערה סיפרה לאביה, מהתחלה עד הסוף, את כל מה שאני סיפרתי לכם כאן, אגידים.

או אז ניגש הזקן אלי, לקח את ידיי בידיו, לחץ בחוזקה ואמר:

לאחר רגע יצא גם הזקן מהבית עם קשת וחצים,
ובתו יצאה אָתוּ .
היא לקחה את החץ, הניחה על המיתר, והזקן אמר
לה כך:
"כווני את החץ הזה, בתי, את יודעת לאן. אל אותו
ההר בו חיים הנשרים. אליהם אני שולח את החץ
הזה ומזמין אותם לסעודה."
הזקן מתח את הקשת, ובכל כוחו ירה חץ.
"ועכשיו בתי" אמר "כווני את החץ אל העץ היבש,
שעליו מצוי הקן של העגורים."
ושוב מתח הזקן את קשתו וירה חץ.
אחרי כן, התיישב הזקן על הארץ ואמר:
"עכשיו ילדתי, כווני את החץ ישר לשמיים, אל
השמש."
והזקן מתח את קשתו בשלישית, והחץ עף גבוה,
מאוד גבוה.
ולפתע, מכל הצדדים התקבצו להן ציפורים, תפסו
את החץ במעופו בשמיים ובקלילות ירדו אל
הקרקע, אל החצר שלפני ביתו של הזקן.
והנה עפים הנשרים הזקנים, גם להם חץ במקור.
ושוב, מכיוון אחר מגיע העגור וגם במקורו החץ.
הזקן השתחוה בפני הציפורים ואמר להם:

"התקרבו אל האוכל ציפורי השמים, אורחיי היקרים.
אָכלו לשובע, ואחר כך אומר לכם כמה מילים."
החלו הציפורים לאכול. הן מנקרות את האיירים
והפילו, קורעות את הבשר לגזרים. אכלו את הכל,
השביעו את רעבונן וסרו הצידה.
אז התרומם הזקן, ואמר:
"ציפורי השמים, אורחיי היקרים, אתן עפות בשמים
ובעיניכן אתם מקיפות את כל העולם. אָמרו לי
עכשיו, האם מישהי מכן ראה עיר, שבה כולם
אומנים גדולים, אשר יודעים לעשות הכל? הראו
לאורחי את הדרך לעיר זו."
"אב קשיש" ענו הציפורים "ומארחינו הנדיב. לו
ידענו היכן עיר זו, היינו עפות לשם כולנו לפני העלם
הזה והוא היה הולך בעקבותינו. אך אנחנו לא
יודעות, אל נא תכעס עלינו בגין זה."
רק ינשוף זקן אחד, אמר:
"אני מכיר עיר זו . עפתי לשם פעמיים בחיי. פעם
הגעתי לשם עוד כשהייתי צעיר, ותושבי העיר זרקו
לי בשר שור. בפעם השניה קיבלו אותי בחצים. על
כן נשבעתי שכבר לעולם לא אעוף לעיר זו! אך היות
ואתה מבקש ממני, אראה את הדרך לעלם זה, ולא
חשוב מה יקרה אָתי שם! וכדי שכוחותיי הישנים
ישוּבו אלי, ונוצותיי יצמחו מחדש על כנפיי, האכל

אותי בשומן ובשר, במשך ארבעים יום וארבעים לילה."

וכך הזקן האכיל את הינשוף בשומן ובשר, במשך ארבעים יום וארבעים לילה, עד שנוצותיו צמחו מחדש, וכוחות נעורים שבו אליו.

עד שיום אחד הינשוף הזקן התרומם לשמיים ועף משם, ואני רכבתי על סוסי בעקבותיו.

הציפור עפה בשמים, צילה רץ על פני הקרקע. אני מביט בצל זה ונוסע בעקבותיו.

מוקדם באביב יצאנו לדרך, ומסענו נסתיים רק בסתיו. כשכבר אפשר היה לראות את העשן עולה מעל בתי העיר נפרד ממני הינשוף הזקן ועף בחזרה לדרכו.

נותרתי לבד, כמו יתום, בשערי העיר.

עברתי את החומות ואני רואה: שורות, שורות של בעלי מלאכה יושבים, משער העיר ועד הפינה הנידחת ביותר.

מצד אחד שומעים הלמות פטישים, מהצד השני אנשים משוחחים בקול; כאן מעבדים עורות שוורים עבור נאדות יין, מכים בהם באבנים, שיתרככו, ושם מסרקים צמר.

האחד מייעץ בחפץ לב לחברו, וזה מקבל את העצה בשמחה. כל אחד עוזר לרעהו מכל הלב. הבנתי שבעיר זו כולם לומדים מכולם.

נתמלאתי בושה, הרגשתי לעומתם כל כך קטן! "מאיזה מקצוע עלי להתחיל?" חשבתי "לאיזה אומן לגשת, בפני מי להרכין את ראשי?"

ניגשתי לזה שדפק בפטישו העדין דוגמאות על כלים מזהב ועל קערות מכסף. הוא קישט אותם כה יפה עד כי לא ניתן היה שלא להשפיל את המבט למראיהם.

אותו בעל מלאכה הביט בי, ואמר: "שב לידי אחי! אם תרצה, אלמד אותך את מקצועי, ואולי גם אתה תלמד אותי משהו."

התיישבתי, הרכנתי ראשי ונטלתי לידי את הפטישון. עבדתי יום שלם, אולי יומיים ובשלישי עשיתי ספל.

האומן לקח אותנו ממני, בחן מכל צדדיו ואמר: "יפה עשית את זה! לך בני. הספל יישאר אצלי, אך את הדוגמא אל תשכח. נצור אותה בלבך."

הלכתי הלאה. הנה יושב לו בעל מלאכה בשם נומרוד, ועושה בעץ כרצונו; הוא חורט בו, משייף ומלטש, העץ מבריק כאילו משכוהו בשמן ומתכופף בידיים כמו קנה סוף, ואינו נישבר.

"הו, אבי הקשיש! כמה יפה העריסה שעשית! למד אותי את מקצועך! אם תוריש לי ולו חלק קטן מכישוריך, בעצמי אוכל להכין עריסה לבני. העריסה תהיה לבני, ולך יהיו שירי ההלל שאימו תשיר לידה."

"יהי כדברייך" אמר הזקן "הבט, העצם הזו, היא אחותה של העצם הקטנה ההיא, חבר אותן יחד. וזו, לעומת זו, תתאים בדיוק לדוגמא הזו ומהגדולות נכין קטבים לעריסה, ומאלה תחתית. את העצמות האלו חבר בעזרת כוכב, וכאן תניח פרח מאם הפנינה."

הקשבתני לאומן הקשיש ובצעתי את כל הוראותיו. אחרי כן הקשיש השתתק ורק עיניו עקבו אחרי ידיי. שכחתי מהשינה, לא אכלתי ולא שתיתי, עד שלא סיימתי את העריסה שלי.

הקשיש בחן את עבודתי, נדנד אותה ביד ואמר: "עוד לא השתווית לי, נערי, אך עוד תגיע לרמתי. טוב עשית."

אז קמתי, השתחוויתי לקשיש ואמרתי לו: "תודה לך, אבי הקשיש! יצאתי לעולם הזה עם זוג ידיים, אך עד כה לא עשיתי בהן שימוש. לא ידעתי לעשות כלום. כולם אוכלים דגים ואת העצמות זורקים לפח. ואתה מכין מהן מתנות יפהפיות

ושם יושב בעל מלאכה אחר. מונחת לפניו אבן גדולה. הוא קימט מצחו, אינו רואה איש, עיניו מרוכזות באבן. מכה באבן פעם מכאן, ופעם משם, ולפתע האבן הופכת לקרנף, כמו שמציבים אצלנו על מצבות. כזה קרנף, כל אחד מאתנו היה מציב בשמחה על מצבת אביו או אימו.

שבה את לבי האומן הזה. זמן רב הסתכלתי על עבודתו, אך באותו הרגע, כאילו משהו לחש לי באוזן:

"הבט בכיוון ההוא!"

הפניתני את ראשי וראיתי: על מחצלת פרושה יושב קשיש ומעשן מקטרת, ולידו פזורות עצמות דגים מכל מיני סוגים. הקשיש נוטל פעם עצם זו, ופעם אחרת, ומכין מהן עריסה יפהפייה.

כמו כלה שרוקמת על שטיח החתונה שלה דוגמא אחת יפה ליד אחותה, כך האומן הזה מתאים עצמות דגים אחת לשניה, ובמקום המפגש ביניהן הוא מניח כוכב מאם פנינים.

ראיתי את העריסה הזו וכאילו רגלי נטעו שורשים באדמה.

הקשיש הרים את ראשו, הביט בי, חייך ואמר: "העריסה שלי, אך לוואי והילד שלך יתנדנד בה, אם יש לך ילד."

לשמחתם ולפליאתם של אנשים. אקח עריסה זו
הרחק מכאן, לממלכתי. שם אראה אותה לכל בעל
מלאכה, למען ידעו מה ניתן לעשות כאשר האדם
עובד מכל הלב. אחד יבוא, יביט ויספר לשני. ואת
השלישי אולי אני בעצמי אלמד, כפי שאתה לימדת
אותי "

נפרדתי מהקשיש, נישקתי את ידו כאילו היה אבי,
ויצאתי לדרכי.
ועכשיו אני עומד כאן איתכם וכפי שאתם רואים,
העריסה אצלי.

"סיפורך מאוד יפה, אישי הצעיר" אמר בן האשוג.
"סיפרת לנו אמת ואנחנו הקשבנו לה כמו לאגדה.
עריסה זו כל כך יפה, שאין דומה לה בכל העולם!"
ובנו של מוביל שיירות הסולטן מישש באצבעותיו
את דוגמאות העריסה ואמר:
"תראו איזה דברים מסוגל אדם לעשות! זכור, בן
הסולטן: כאשר תשוב לביתך, אל תשכח
להשתחוות אפיים לאישתך, היא מאוד חכמה!"
"ועכשיו, שמע את סיפור חיינו. מהר, בן האשוג,
פתח את החורג'ון שלך. השאר בו את השקר ולנו
הראה רק את האמת"
ובנו של האשוג החל בסיפורו.

אבי היה אשוג, זמר נודד עני. עד גיל שמונה-עשרה
נדדתי איתו מעיר לעיר, מכפר לכפר. אבי זימר
מזמורים, ניגן על הסַאָעֶז ואני הכיתי במקלותיי
בתוף דְאָוֶה, וכך עזרתי לו.
הגענו פעם לעיר גדולה, ושם אבי שר את שיריו
בכיכר העיר. הרבה אנשים נתקבצו כדי לשמוע את
האשוג הזקן. הוא שר הרבה שירים, וסיים בשיר
אשר מעולם עוד לא שמעתי.
אבי הזקן שר בהתלהבות נעורים, על פְּרִי, בת
ההרים, שהייתה כל כך יפה, שכל מי שראה אותה,
היה הופך הלילה ליום עבורו. אם צייד פגש אותה
בהרים, היה שוכח לשם מה הלך. אם רעב ראה
אותה, רעבוננו היה חולף.
שיר זה שבה את לבי, וכאשר התפזרו ההמונים,
אמרתי:
"אבי, כמה יפה שרת היום! אך אמור לי את האמת,
האם בדמיוןך המצאת את השיר על הפרי
היפהפייה, או שמא באמת קיימת בעולם נערה
כזו?"
"אם קיימת או לא אינני יודע" ענה לי אבי "אך
עובדה היא כי כל העם שלנו זימר עמי את השיר.
אך עם שיר זה שבה את לבך, בטוח אני כי אי-שם

בעולם קיימת כזו נערה. צא לעולם, חפש את הפרי הזו, אך זכור: למצוא את הפרי קל. לשמור אותה לעצמך קשה יותר."

"אל תירא אבי" עניתי "אם רק אראה אותה פעם היא כבר תישאר שלי, מה שלא יהיה. קנה לי סוס, אם אתה יכול, וברכני לשלום."

אבי הוציא מהשקית את כל הכסף שאסף באותו היום מהאנשים, הלך איתי אל הצועני וקנה לי סוס. הנה הוא, עומד לפניכם, אגידים. ראו כמה שהוא יפה וחזק.

עוד באותו היום נפרדתי מאבי ויצאתי לדרך.

נסעתי, אינני זוכר, אם הרבה זמן או מעט, עד שלבסוף הגעתי למרעה בהרים. ניתן היה לראות שמזמן לא שהו שם הרועים. אמנם היו שם שתי בקתות מחמר ואבן, אך גגותיהם קרסו.

קצת הלאה מבקתות אלו התנשא סלע גבוה ומשהו עליו הבריק, כאילו נחל מים קטן זורם ממנו.

התקרבותי לשם ומה מסתבר? מקצה הפסגה זורם לאורך הסלע נחל של דבש. התפלאתי מאוד וחשבתי:

"זה בטח איזה קסם, או שמא אני חולם?"

ראיתי שלמרגלות הסלע פורצים שלשה מעיינות מים קרים. המים בהם רוחשים, מתרוממים מעלה וצונחים מטה, כאילו התחבאו חזרה באדמה.

מצא חן בעיניי המקום הזה והחלטתי לנוח שם קצת. שחררתי את סוסי לרעות בדשא, ובעצמי נשכבתי בצלו של הסלע והתכוונתי לסעוד. אך בקושי הספקתי להוציא את הלבש מהחורג'ון, ואני רואה:

עפות להן שלש יונים. התיישבו על שפת המעיין, ניערו את כנפיהן והשילו את נוצותיהן, כאילו היו אלה שמלות.

ושלשת היונים הפכו לשלש בנות פְּרִי יפהפיות. הבכורה נכנסה לאגם, טבלה בו, ולפתע המים שבקעו ממנו הפכו לזהב טהור! מתיז לגובה של אדם בוגר וכל כך זוהר, שנאלצתי להאהיל את עיניי מפני הזוהר.

כאשר הסרתי את עיניי, ראיתי שמהמעין השני בוקע כסף, ובו משחקת הפרי האמצעית, מניפה לשמיים נתזי כסף ותופסת אותם חזרה.

ואז ראיתי שלמעין השלישי נכנסה הפרי הצעירה. וברגע שכפות רגליה נגעו במים, המים החלו לקצוף בצבעי אם הפנינה.

זמן רב התרחצו הפירות, שיחקו ביניהן וצחקו. ואז
הן יצאו לדשא. השער של הבוגרת הפך לזהוב, של
הבינונית קיבל את צבע הכסף ושל השלישית, בהק
בצוהר אם הפנינה.

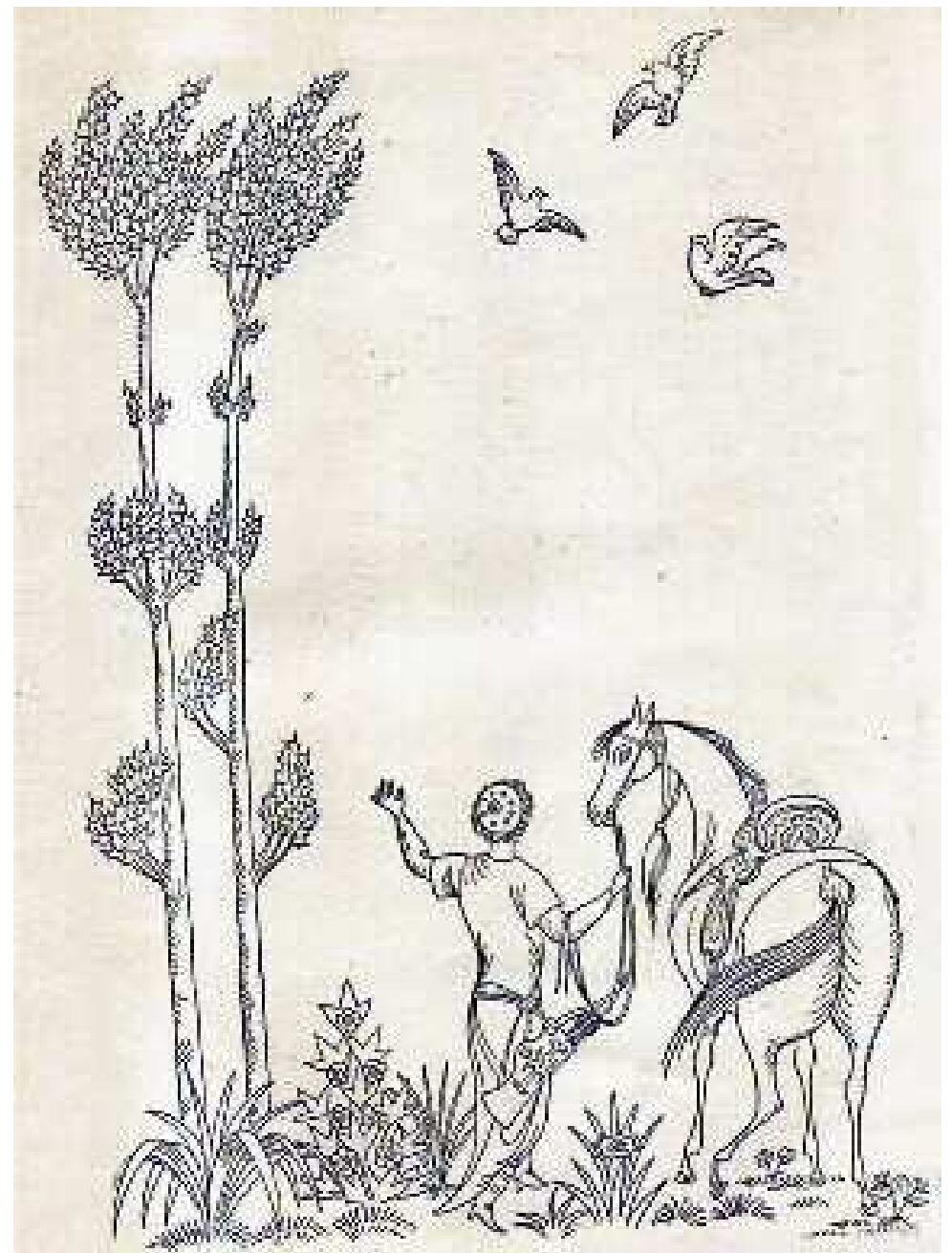
כאשר ראיתי את זו הצעירה, לא יכלתי עוד לשלוט
בעצמי. הושטתי את ידי, ובזהירות אספתי את
נוצותיה, והחבאתי אותן.

הפירות הבוגרות כבר לבשו את נוצותיהן, והצעירה
מסתובבת עדיין בדשא, מסתכלת כה וכה, בשום
מקום היא לא מוצאת את נוצותיה.

"היי, אחות" אומרות לה הפירות הבוגרות "אנחנו
כבר נעוף, ואת תשיגי אותנו, לאחר שתמצאי את
שמלתך."

בנות הפרי-היונים הניעו כנפיהן ועפו משם. הן פגשו
בשמים ענן לבן, נכנסו לתוכו ונעלמו מעיניי.
והפרי הצעירה כל הזמן מסתובבת בדשא, מחפשת
את נוצותיה. נכמרו רחמי עליה, יצאתי מאחורי
הסלע ואמרת:

"פרי יפהפייה. עלייך שר אבי, האשוג הזקן ובי
נשבעתי שאמצא אותך ולו גם בקצה העולם. ואכן
מצאתי. ולא אסתיר ממך: אני זה שהחביא את
נוצותייך. כך שגם לבך יהיה שייך לי."

"מה אומר לך נערי, הייתי פרי-הררית, התעופפתי בשמים וברגע שנחתתי על הארץ, הפכתי להיות האורחת שלך. אך זכור: שיקרת לי פעם אחת. אל תוסיף לשקר לי!"

"סלחי לי פרי יפהפייה, לא עשיתי את זה בכוונה רעה, אלא פחדתי שתעופי ושוב אשאר לבד" ענית "אך עכשיו לא אשקר לך עוד לעולם, עד סוף ימיי וגם לך אאמין תמיד."

וכך, אגידים צעירים, גרתי לי עם הפרי היפהפייה באחת הבקתות. היא הייתה מלקטת דבש מהסלע ואני הייתי יוצא לצייד. כאשר הייתי שב מהצייד, פרי הייתה רצה לקראתי, צוחקת אלי ולוקחת את החיות שצדתי.

אין לדעת כמה זמן חלף, הרבה או מעט, אך לבסוף נולדו לנו שתי בנות ובן.

קשישים אומרים: הבית עומד על עמודים, אם יתכופו העמודים, יקרוס הבית. הידידות והאושר נשענים על לב נאמן, אם הלב יאכזב, תיגמר הידידות.

אך אני כנראה שכחתי מכך, ובעצמי הבאתי עלי את האסון.

יום אחד אישתי הלכה עם ילדיי לרחוץ במעין, ואני נותרתי לבד וחשבתי:

"הצרות נופלות על אנשים ולא לתוך בורות. מי יודע? אולי אישתי תכעס עלי פעם, תלבש את נוצותיה ותעוף ממני? איך אתפוס אותה אז? עדיף שאשרוף נוצות אלה."

וכפי שחשבתי, כך עשיתי. האש כילתה את הנוצות ובאישתי עברה צינה. היא באה אלי בריצה, כולה שקופה, כאילו אין בה טיפת דם.

"מה עשית, בעלי?!" קראה "שרפת את נוצותיי! דע לך שאיתן שרפת גם את אושרך! אתה זוכר מה אמרת: "לעולם כבר לא אשקר לך ותמיד אאמין לך. מדוע היום מעד לברך? עזבה אותי אמונתך ולכן גם אני אעזוב אותך ויעזבו איתי ילדייך."

זינקתי לקראתה וצעקתי:

"אם אני עוללתי דבר רע, אל תשיבי לי רעה תחתיו! רחמי עלי! הישארי בקננו!"

"לא, בעלי" ענתה "לא אוכל עוד להישאר כאן. אך ארחם עליך בגלל ילדינו. עשה שלשה מעשים טובים, ואולי אז אשוב אליך. צא לעולם! הפוך מר למתוק, קשור מה שמותר, השב בית לזה שאיבד אותו."

ובאומרה זאת, לקחה את ילדינו והלכה.

רצתי אחריה ואני רואה, הפרי שלי טיפסה גבוה על
ההר, הביטה מעלה וצעקה:
"היי, אחיותיי! היכן שלא תהיו בעולם הרחב,
שמלותיי תגענה אליכן. בואו לכאן והשליכו לי מספר
נוצות, כך ששוב אוכל להתעופף בשחקים!"
בשמים הבהירים הופיעה פתע עננה לבנה. רוח
התעוררה והדפה לפנייה את העננה, עד שהגיעה
מעל ההר. מתוך העננה יצאו שתי יונים, השליכו
כמה נוצות מכנפיהן, חגו עוד מספר סיבובים ממעל,
ושוב נעלמו בשמים.

הפרי הרימה את הנוצות, נשפה על כל אחת,
החליקה בידה ולפתע הפכה ליונה. וגם ילדיי הפכו
ליונים, פרשו כנפיים, עפו אחד אחרי השני ונעלמו
בשמים.

והנה עינכם רואות, אגידים, באותו יום שערי הפך
שיבה.

עליתי על סוסי ונסעתי משם. ולאן אסע? בעצמי לא
אדע.

הרבה זמן נסעתי כך, או מעט, לבסוף הגעתי לעמק
גדול. העמק, מקצה עד קצה היה לבן. אדמה הייתה
לבנה, האבנים, ואפילו הדשא ששכב על האדמה
היה לבן. פעם גדלו שם עצי צ'ינארות, אחת ליד

השניה. עתה הן יבשו ולא נותר עליהן אף עלה.
בסביבה לא ניתן לראות לא אדם ולא חיה.
עצרתי את סוסי וחשבת:
"מי לקח מכאן את החיים? איזה סוד מסתתר
בעמק הזה?"
לפתע ראיתי שסוסי הרכין את ראשו והחל ללקק
אבן לבנה. התפלאתי; הרמתי את האבן וטעמתי
אותה בלשוני.
"טיפש שכמותך!" אמרתי לעצמי, "הרי זה מלח."
כל העמק היה מכוסה מלח. המלח שרף את הדשא
ואת הצ'נארות. מה נותר לי לעשות במקום כזה?
זירזתי את סוסי ורכבתי משם הלאה.
טיפסתי לראש ההר, שוב ירדתי מטה והגעתי לעמק
אחר. ואיזה עמק זה היה! דשא ירוק התנוסס לגובה
צוואר סוסי, מלא בכל מיני פרחים, כאילו מישהו
שתל אותם שם בכדי לשמח את העיניים.
בצד אחד בוהק אגם כעין כחולה גדולה, ומצד שני
בוקע מעיין צח. גם אם הייתי רואה עמק כזה
בחלומי, לא הייתי מאמין למה שאני חולם.
לכן רציתי לרדת מסוסי ולהאכיל אותו לשובע בדשא
הנפלא. אך לפתע שמעתי קולו העצוב של חליל
רועים ומאחורי הסלע יצא רועה. ביד אחת אוחז את
חלילו ובשניה נושא גדי קטן, עם כתם לבן על

המצח. ומאחורי הרועה משתרך לו לאיטו עדר כבשים. הן פועות כאילו בכו. נכמרו רחמי על הכבשים, ואני שואל את הרועה:

"מדוע זה, רועה חביב, אתה מנגן כה עצוב על חלילך. איזה צרה רובצת על לברך? מדוע כבשותיך אינן שמנות? עמק כה פורה טרם ראיתי בחיי. ראה כמה ירוק הדשא כאן, כמה צלולים מי המעיין!"

"אכן יפהפה העמק נערי" ענה לי הרועה "והכל בו בשפע. הכבשים שלי אוכלות את הדשא ושותות את המים, אך בשום מקום איני מוצא בשבילן מלח. אולי שמעת, נערי הטוב, היכן ניתן למצוא מלח? אתה רואה כמה כבשותיי נחלשו ללא המלח. הראה לי את הדרך!"

"להראות דרך קל יותר מאשר להזיז הר מהמקום" עניתי "הובל אחריי את כבשותיך, נעבור את הרכס הזה, ושם למטה יהיה לך מלח כמה שרק תחפוץ."

סובבתי את סוסי ורכבתי, והרועה הלך עם עדרו בעקבותיי. לאט הולך סוסי, והכבשים האומללות הולכות מאחור אפילו לאט יותר.

כאשר התחלנו לטפס במעלה ההר, הכבשים השמיעו פעייה ונעצרו במקום. הרועה הסתובב אליהן, ניגן שוב בחלילו, אך לשווא, הכבשים נעמדו.

ירדתי מסוסי, פתחתי את החורג'ון והוצאתי מתוכו את כל מלאי הגבינה המלוחה שלי. הגשתי אותה לכבשים והתחלתי להאכיל כל אחת מהן בידי. מיד עלזו הכבשים ופעו בשמחה.

אחר כך רכבתי הלאה. הרועה הלך לידי והעדר רץ אחרינו.

והנה אותו עמק לבן. הכבשים חשו במלח שהחזיר להן את כוחותיהן. הן רצו כה מהר, שאנחנו שנינו נשארנו רחוק מאחריהן.

אז פנה אלי הרועה ואמר:

"הבט על הכבשים האלה, מר הפך עבורן למתוק. תודה לך נערי! לך כעת לדרכך ואני מאחל לך שתמצא היום את מה שאיבדת אתמול."

נפרדנו, והלכנו איש, איש לדרכו. עוד בטרם רכבתי עשרים צעדים, הופיעה מעל ראשי יונה בוגרת עם יונים קטנות. חגה סיבוב מעל ראשי ועפה משם.

האם הייתה זו הפרי שלי עם ילדיי, או ציפורי שמים אחרות, מי יידע?

נאנחתי בכבדות ורכבתי הלאה. רכבתי ורכבתי. השארתי מאחורי ימים ולילות. עד שהגעתי להר מסוים. הייתי עייף וכך היה גם סוסי.

"אני אנוח כאן" אמרתי לעצמי.

התיישבתי על אבן והבטתי סביבי.

והנה אני רואה: ממול להר שלי ניצב הר נוסף ולמרגלותיו מתפתלת לה דרך לשיירות. מצד אחד של הדרך עומד בית קטנטן, מצידה השני טחנת קמח, ובטווח יושבת ומייללת עדת שבעה זאבים רעבים.

אני אומר לכם: ביליתי על ההר ההוא יום או יומיים או חמישה והזאבים לא זזו מהדרך. ותוך כך הם מייללים כל כך, עד כי נראה כי ניתן היה לשמוע את יללותיהם מקצה העולם ועד קצהו.

אדם לא יעבור בדרך זו רגלי, וגם רכוב על גב סוס לא יוכל לעבור. כה הדוקה הייתה השמירה שהציבו הזאבים על הדרך.

ובכל בוקר רואה אני, שעל גג הטחנה יוצא נער צעיר, ועל גג הבית, לעומת זאת, יוצאת נערה צעירה. הנערה מביטה בערגה לעבר הנער, והנער על הנערה. כמה היו שמחים לרוץ אחד לקראת השני!

אך כיצד יעשו זאת כאשר הזאבים הרעבים יושבים באמצע הדרך? יוצאת הנערה, מביטה קצת וחוזרת עצובה הביתה. וגם הנער יוצא לגג הטחנה. כשהיא נעלמת, גם הוא נכנס פנימה.

עד שיום אחד אני רואה: הנער יוצא מהטחנה, מחזיק בחוזקה בידו האחת חרב וביד השניה מגן עשוי עץ. והוא יוצא ישירות אל הזאבים.

ולגג הבית שוב יצאה הנערה ושמחה שוב אך גם נבהלה, אינה יודעת מה לעשות, כיצד לעזור לו.

הבחור הגיע כבר אל הזאבים, נעמד בגבו לסלע גדול ומתכוון לקרב.

הזאבים יללו בזעם והמבוגר שביניהם זינק על הבחור. זה כיסה עצמו במגן העץ, הניף את חרבו, וראשו של הזאב צנח ארצה.

"כמה אמיץ הוא זה!" חשבתי "יפה התחיל, אך האם יספיק כוחו לכל הזאבים?"

כך חשבתי והוצאתי את קשתי והכנתי חץ, מי יודע מה יהיה הלאה!

והנה הזאב השני והשלישי זינקו אל הנער, אך אף אחד מהם לא נגע, ולו בשן אחת, בבחור. היות ולבחור היה מגן מעץ אך לב קשה כצור. הוא קטל את כל הזאבים ונותר רק אחד, האחרון.

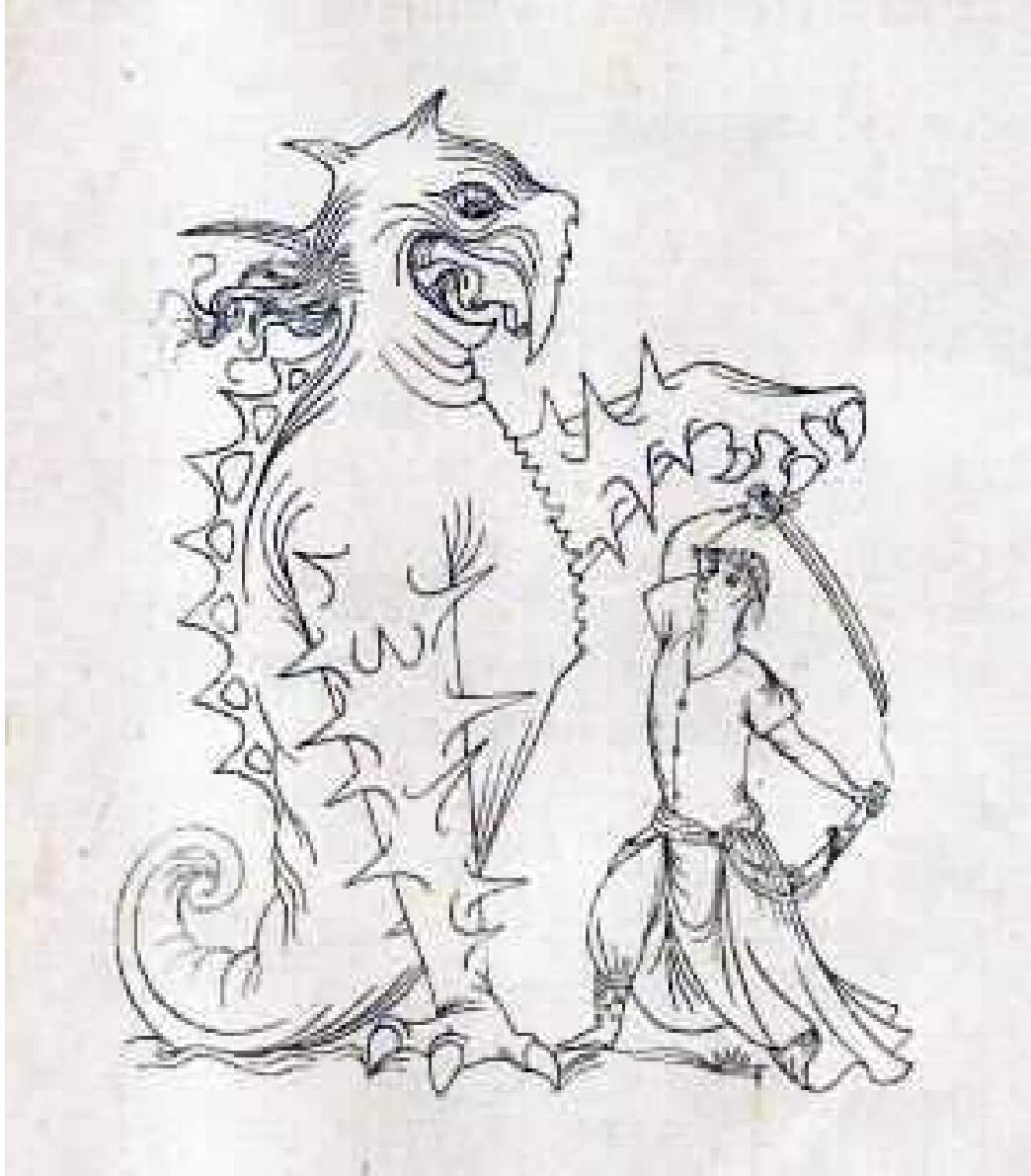
ובאותו הרגע, הנערה צעקה בשמחה מגג הבית: "הו נערי, הייתי מוסרת בשמחה את חיי כדי לחזק את כוחותיך!"

אמרתי לכם שזו היונה ליטפה בכנפה את לחיי, אך לי היה נדמה כאילו אישתי נישקה אותי על לחיי. עמדתי שם זמן רב וקיוויתי שאולי היונה תשוב אלי, אך היא לא שבה, וכשעצב בלבי, הותרתי את המקום הזה הרחק מאחורי. ושוב אני רוכב יומם ולילה. דרך אחת נגמרת ודרך אחרת נפרשת תחת פרסות סוסי. כך הגעתי לשפת הים. והנה אני רואה: על שפת הים ממוקמת עיר גדולה. אין לה לא שערים ולא חומות. או אז זירזתי את סוסי ודהרתי אל תוך העיר. ואני עובר מבית לבית ואיני פוגש נפש חיה בבית אחד אני מוצא עדין אייריס חם בתוך סיר, הקערות והכפות מוכנים, אך אין אנשים בבית או בקרבתו. בבית שני הפיתות הזהיבו על דפנות החמר של התנור, אך איש אינו מגיע להוציא אותן מתוכו. כל החנויות בשוק פתוחות, מלאה בהן הסחורה, לך וקח ככל העולה על רוחך, איש לא יעצור את ידך. בעיר שוררת דממה. תרנגול לא יקרא, שור לא יגעה. .. התפלאתי מאוד ופחד גדול ירד עליי, אך לא הפניתי את סוסי.

הנער הסתובב והביט בנערה, אך באותו הרגע, הזאב השביעי נע כמה צעדים אחורה, לקח תנופה ובכל הכוח זינק הישר על חזהו של הנער. אך ידי החזיקה את קשתי יציב. החץ שרק והחץ נכנס מצדו האחד של הזאב ויצא מצדו השני. הזאב פתח את פיו, אך כבר לא הספיק לסגור אותו. הוא נפל מת ארצה. הנער עוד לא הספיק להניף את חרבו, והנה הזאב צנח מת לרגליו. התפלא הנער, התכופף, הוציא את החץ שלי והביט סביב, אך לא ראה אותי. ואז אמר: "לא חשוב מאיפה הגיע חץ זה, בטוח שיצא מקשתו של גיבור. אראה אותה לילדיי ונכדי ולכולם אומר: "תודה לזה ששלח חץ זה!" ובאומרו זאת, תקע הנער את החץ בחגורתו ורץ אל הבית החופשי כעת. והנערה רצה לקראתו. הם נפגשו ולחצו ידיים בחוזקה. "האם אין זה אותו האושר אשר היה מותר. וראו, הנה הוא קשור מחדש! ואני הבאתי לכך!" עוד לא סיימתי את מחשבתי ואני רואה: הנה עפה לה בשמים היונה ואיתה יונים קטנות. היונה הנמיכה טוס, חגה סיבוב מעל ראשי, ליטפה קלות את לחיי בכנפה ושוב נעלמה בשחקים.

"מה שלא יהיה, משהו מסתתר בזה" אמרתי לעצמי
"לא אזוז מכאן עד שלא אפתור את החידה."
נכנסתי לאחד הבתים שלייד ככר השוק, את הסוס
קשרתי בחצר ובעצמי התמקמתי בבית.
האורח ישנו, אך את המארח לא רואים.
מה עוד אספר לכם, אגידים? חלף יום, חלפו יומיים,
חלף שבוע שלם. והעיר עודנה ריקה.
גרתי באותו בית, אכלתי ושתיתי ככל שחפץ לבי,
אך לא לקחתי דבר נוסף.
רק פעם אחת, בדוכן בשוק, ראיתי חרב. אבל איזו
חרב! יפהפייה וחדה! אפילו אח לא היה נותן לאחיו
כזו ליום הולדת. לא אתכחש, לקחתי אותה ותליתי
על חגורתי. ומזל גדול שנפלה לידיי, כי הייתה לי
לעזר רב מאוחר יותר!
באותו יום השמש שקעה לאט אל מאחורי הענן
השחור. הלילה ירד במהרה.
נכנסתי הביתה והדלקתי מנורה כדי לשבת ולאכול
לחם עם ברינזה.
לפתע כל הבית רעד. הלחם נפל מידי, ובחצר סוסי
צהל בחוזקה.
תפסתי את החרב, פתחתי את הדלת, ובאותו רגע
ברק העיר את העיר מקצה לקצה. גשם זלעפות
החל לרדת בכזו עוצמה, עד כי יכל למלא עשר

נהרות. השמים השתוללו מזעם: התיזו מים על פני
האדמה והים קצף וגליו התרוממו עד השמיים.
בלילה שכזה לא תצא חיית טרף מהמאורה ולא
תעוף ציפור מקנה. רק דרקון טיניינה יוצא לשחר
לטרף, רק עבורו העולם הרחב פתוח לרווחה. ואכן,
אני מביט ורואה: מפלצת ים איומה, טיניינה הנורא,
יצא מבין הגלים וזוחלת על החוף.
עיניו של טיניינה זוהרות במצחו חזק יותר אף
מהברקים שבשמים. מנשימתו החמה ערפל
מתרומם מעל האדמה. תחת משקל גופו העצום
אבנים מתפוררות לחול.
"הנה מה שהסתיר הסוד!" חשבתי "כנראה
שטיניינה הנורא טרף את כל האנשים ורוקן את
העיר הזו."
הדם רתח בעורקי מרוב זעם. נטלתי את חרבי
ויצאתי לקראת טיניינה.
והמפלצת התרוממה מעלה על זנבה ושרקה כל כך
חזק, שלא רק אדם, אלא אפילו ההרים רעדו
מפחד. לא אסתיר מכם, גם אני מעדתי ונפלתי. אך
לא איבדתי את עשתונותי. אזרתי את כל כוחותי,
קפצתי על רגליי והתכוננתי לקרב.
טיניינה היה כבר קרוב. הנפתי את חרבי והכיתי את
הדרקון בראשו. אך החרב החליקה ונתקעה בגבו.

טיניינה שאג, שטף אותי בלהט נשימתו ורצה להכותני בזנבו, אך אני קפצתי הצידה ושוב הנפתי את חרבי.

הרבה זמן נלחמתי במפלצת הנוראה. ומי יודע אם הייתי נשאר בחיים, אם לא הייתי נזכר במה שמספרים הזקנים: לטיניינה גדלה על עורפו קבוצת שערות, ושם שוכן מרכז כל כוחו.

כשנזכרתי בזאת רצתי מאחוריו, לקחתי תנופה חזקה, וקפצתי לטיניינה על עורפו. ברגע שאחזתי בשערותיו המפלצת האיומה איבדה את כל כוחה. הפלתי אותו לקרקע, הצמדתי את ראשו עם ברכי לקרקע, והרגתי אותו.

הרגתי את טיניינה ומייד פסק הגשם ונעלמו העננים.

אז נפלתי לקרקע, כי גם כוחותיי נגמרו. ישנתי הרבה זמן וכשהתעוררתי השמש הייתה כבר באמצע השמים.

פקחתי את עיניי ומה אני רואה: סביבי המוני אנשים, זקנים, צעירים וטף. זורנות ודרבוקות מנגנות בשמחה.

קפצתי על רגליי, השתחוותי בפני העם. גם כולם השתחוו לי. בנות הביאו לי מים בכדים, כדי שאוכל

הפרי שלי מחכה לי. ואני מאמין שהיא תוביל אותי אל ביתנו שלשפת שלשת המעיינות, לרגלי הסלע הזב דבש.

הצעירים הפנו את ראשם אל הסלע הגבוה, וזמן רב הביטו ביונה ובילדיה. ובן הסולטן אמר:
"מימי לא ראיתי יונה כה יפה! אמת בפוך, בן האשוג. אין זו ציפור, כי אם אכן הפרי שלך. לאן שתוביל אותך, שם תמצא את אושרך."
"תודה לך על דבריך הנעימים" אמר בן האשוג "ועכשיו מה יש לבן מוביל שיירות הסולטן לספר לנו. מה הוא עצמו למד בנדודיו, ומה הוא לימד אחרים."
"אם הרבה למדתי או מעט, אינני יודע. הקשיבו בעצמכם, ואני אספר לכם כמיטב יכולתי."
וכך סיפר בנו של מוביל שיירות הסולטן.

אבי היה מוביל שיירות הסולטן. לא אחת ולא עשר שיירות הוביל הוא בתקופת חייו לארצות נכר, משם היה חוזר עם סחורות יקרות ערך. הרבה עושר נוסף בזכותו לאוצרו של הסולטן. ובעצמכם אתם יודעים מה רבה החמדנות של השליטים. פעם אחת, אבי יצא עם שיירה ולא חזר הרבה מאוד זמן. חיכינו לו שנה שלמה.

לשטוף את דם טיניינה מפניי וידיי, נשים הגישו לי אוכל, וזקן אחד, לבן הזקן, צעד קדימה ואמר:
"גיבור צעיר! אושר גדול הוא לנו, שרגלך דרכה על אדמתנו. הדרקון הנורא טיניינה, שמונח כאן, טרף כאן את כל האנשים. נותר בחיים רק מי שהצליח לברוח רחוק להרים, ולהישאר שם עד היום הזה. תודה לך נערי! הצלת אותנו מאסון נורא. שוב חזרנו למשכננו, איש, איש לביתו. אם תרצה היה לנו בן ואח. ניתן לך בית וכל מבוקשך יסופק לך עד שארית ימך."

"לא, אבי הסב" עניתי לזקן "לא אוכל להישאר אתכם. מצפה לי עוד דרך ארוכה. ועתה, חיו לכם בבטחה בבתיכם."
ברגע שסיימתי את דבריי אני רואה: בשמיים, בקצה העיר שוב הופיעה היונה עם ילדיה. מנפנפת בכנפיה כאילו היא קוראת לי.
מיד קפצתי על סוסי ודהרתי בעקבותיה. היונה עפה בשמיים, משירה נוצותיה, כאילו כדי להראות לי את הדרך. ואני אוסף את הנוצות וממשיך בדרכי. לא עצרתי את סוסי, ולו פעם אחת, עד שפגשתי אתכם, אגידים, בהצטלבות זו של שתים עשרה הדרכים. והיונה ההיא, אתם רואים, יושבת עם ילדיה על האבן הגבוהה ההיא.

עד שיום אחד הוא חזר. כולו השחיר, רִזָּה, זקנו
הכסיף וגבו התכופף.
התיישב על המפתן ונאנח מרה. ניגשתי אליו,
נישקתי אותו ואמרתי:
"אבי, מעולם לא ראיתי אותך במצב כזה! מה זה
ארע לך?"
אבי שוב נאנח מרה ואמר:
"בני היקר. הצרות נופלות לא על הרים, כי אם על
אנשים! בתחילה הכל הלך חלק. הרבה סחורות של
הסולטן מכרנו והרבה קנינו חדשות. אך בדרך
חזרה קרה לנו אסון.
הובלנו את הגמלים בלילה, והם נבהלו ממהו. כל
מילות העידוד היו לשווא, הם התעקשו ולא המשיכו
הלאה. לפתע ראיתי על הדרך צל כלשהו.
התקרבותי ואני רואה: על הדרך ניצב כד חרס גדול.
הוא עומד ונוהם כאילו נכנסה לתוכו חיה כלשהי
ושאגה במלוא גרונה.
"איזה מין כד הוא זה" חשבתי "איש לא מיצר
כאלה, לא לאחסון מים ולא ליין. שמא מכשפה זקנה
נטשה אותו בצד הדרך?"
התרגזתי, קראתי אלי את הגמלים שמובילים את
גמלי השיירה, וציוויתי עליהם:

"שיברו את הכד הזה לחתיכות, שהקטנה שבהן לא
תהיה גדולה מאוזניכם."
רצו הגמלים והחלו לנתץ את הכד: אחד באלה, שני
באבן, שלישי ברגל. הכד התפרק לשני חלקים
והתעופפה ממנו רוח, ערבלה אבק וחול, והעיפה
אותם עד השמים.
מבלי דעת מתי, אלפי רוחות התחילו להשתולל
סביב, סבבו סביב הגמלים ומוביליהם והעיפו אותם
לאי-שם. יותר לא ראיתי אותם. אני עצמי נאחזתי
בעוצמה בסלע, ולכן הרוח לא נשאה גם אותי. אך
האם לשמוח מכך? אמנם נותרתי בחיים, אך
הסולטן הזועם בוודאי יערוף את ראשי "
עוד בטרם סיים אבי את דבריו, פרצו הביתה חייליו
של הסולטן, וגררו אותו לצינוק.
עיניי חשכו, אך לא עמדתי כך הרבה זמן, התנערתי
ורצתי אל הסולטן.
"שליט עצום" קראתי "האם אבי לא הביא לך הרבה
עושר?! ולמען שיירה אחת אתה מייד זורק אותו
לצינוק. הרי לא תהיה עני בגלל אותה שיירה.
האובדן הזה בשבילך הוא כמו שערה אחת שנטלת
מזקנך. אך יהי הן: אני אהיה בן ערובה לאבי. השלך
אותי אל הצינוק במקומו, או שתתן לי ארבעים

גמלים עמוסי סחורות. אחזיר לך מה שאיבד אבי
ועוד אכפיל זאת!"

"הזהר, נערי! האם אינך לוקח על עצמך משימה
קשה מידי?" ענה לי הסולטן "אך אם זה רצונך כך
יהיה. אתן לך 40 גמלים עם סחורות, וארבעים יום
ולילה לדרך. אך אם יחלוף גם יום אחד יותר, יקבל
את פניך כאן ראשו של אביך תקוע על מוט גבוה
בכניסה לבירתי. וראשך שלך, יתלה לידו!"

"טוב, הסולטן ענית.
באותו היום, ארבעים גמלים וארבעים גמלים היו
מוכנים לדרך. נעמדתי בראש השיירה והובלתי
אותה.

לא ברור אם זמן רב הלכנו, אם מעט, לבסוף הגענו
אל בין הרים גבוהים.

עוד בטרם טיפסנו גבוה יותר, צמח על דרכנו דשא
קוצני, הנקרא מיסורמה. הוא הגיע לגמלים עד
החזה. גבעוליו נשזרו האחד בשני, קוציו נדבקו
לסבך עד כי אם תזרוק תפוח, לא יפול לארץ.
השיירה שלי נעצרה. לא ניתן להתקדם.

"מה עלי לעשות?" חשבתי "האם זה יהיה סוף
דרכי, כאן בהרים?"

קראתי לאנשי ואמרתי להם:

"למי שיש חרב, שיכה במיסורמה זו בחרבו ולמי
שיש סכין, שיחתוך בה בסכינו
הגמלים התנפלו על המיסורמה, קוצרים אותה עד
השורש משמאל ומימין. וכמה היא חזקה! אפילו זו
שנחתכה, אינה נופלת לארץ, כי אם נתפסת בקוציה
בשניה.

הרבה זמן עבדו כך הגמלים, עד שחדלו. הם באו
אלי, ואמרו:
"איננו יכולים יותר לחתוך את המיסורמה, ראה,
חרבותינו קהו."

"לא נורא!" ענית "פיתחו את החורג'ונים, יש בהם
חרבות חדות: אחדות בנדני זהב, אחרות בנדני
כסף. לא נחוס עליהם. מהרו, גזמו את הדשא הזה
– כבר לא נותר הרבה."

ושוב גוזמים הגמלים את המיסורמה, כאשר קהות
חרבות הזהב, לוקחים הם את חרבות הכסף.
וכשהשמש שקעה מאחורי ההרים, הדרך עמדה
בפנינו פתוחה.

שמחתי מאוד, אספתי את כל השיירה ונסענו
הלאה.

אך בטרם עברנו אמה אחת, והנה עוד אסון נופל
עלינו. לפתע פרצה אש מתוך האדמה וחסמה את

דרכנו. שוב הגמלים נקבצו לקבוצה צפופה וצרחו בפחד. אחדים קפצו לצדדים, אחרים זינקו אחורה. "היי, ידידיי!" צעקתי לגמלים "אל תחששו! חיש מהר הורידו מהגמלים את נאדות היין. אם אין לנו מים, נכבה את האש ביין!"

רצים הגמלים אחרי הגמלים, פורקים מהם את הצ'ובלים, מתירים מהר את נאדות היין. שופכים נאד אחד ומיד רצים להביא את השני. אך האש אינה דועכת. מכבים אותה במקום אחד, היא מתפרצת במקום שני. שפכנו שם כל כך הרבה יין, שהיה מספיק בוודאי לשתיים-עשרה חתונות. כיבינו את האש כל הלילה, עד שלבסוף הצלחנו לכבות. מרוב כעס שפכתי על האפר הלוחש גם את הנאד האחרון של היין.

שוב אספתי את השיירה, נחנו קצת, אכלנו מעט ושוב יצאנו לדרך.

אנחנו ממשיכים, כולם עייפים, איש לא פוצה פה. והנה איילת השחר הבריקה בשמים ולאט עלתה גם השמש.

והנה אסון חדש!

עוד בטרם עלה השחר, השתרר לילה חשוך. כל כך חשוך, עד כי בעודך יושב על הגמל אינך רואה אותו. אתה שומע את חברך קורא, ואינך יודע

מהיכן. אתה מרים יד לעיניים ואינך רואה את היד. שאגו הגמלים, צעקו האנשים: אינם יודעים היכן ללכת.

"איזה כוח רע ניצב כנגדנו כל הזמן?" חשבתי לי. "האם אין זו אותה מכשפה שמתנקמת על הכד ששבר אבי? שולחת עלינו אסון אחרי אסון? אך אל תשמחי, מכשפה, גם אם תעמדי על הראש, לא תפחידי אותנו!"

בזעמי צעקתי לגמלים:

"למרות שאינכם רואים אותי מלאו אחרי הוראותיי! חיתכו את החורג'ונים, הוציאו משם את הצמר, שיפכו עליו שמן פשתן והציתו אותו!"

תוך רגע נדלקה אש מכל הכיוונים. זה מחזיק את הצמר הבוער על מקל, אחר, על קצה חרבו.

שוב ראינו את הדרך. אספתי את השיירה שלי והמשכנו בדרכנו

מה עוד אגיד לכם? לא עברנו עשרים צעד והחושך נמוג. כאילו יצאנו ממערת דובים לאוויר העולם.

אנחנו מביטים, השמש כבר באמצע השמים, ולפנינו אנחנו רואים עיר בעמק מרוחק.

היא מלאה באנשים. הם הולכים מבית לבית, משוק לשוק, כמו נמלים בקן.

עצרתי את השיירה והתחלתי למנות את הסחורות:
אלה שהצלחתי להביא לכאן, ואלה שהאסון לקח לי
בדרך. כשיצאתי מהבית היו איתי ארבעים גמלים
עמוסי סחורות. ואילו עכשיו עשרה גמלים יישאו את
הסחורה מבלי להתעייף.

עצוב התיישבתי על אבן ושקעתי בהרהורים.
לפתע אני רואה זקנה הולכת לקראתי בדרך, ועל
גבה ערמה של זרדים להסקה. היא ניגשה אלי,
השליכה את הזרדים על הארץ, ושאלה:
"מדוע אתה כל כך עצוב, נערי? אם אינך יודע היכן
למכור את הסחורה, אני אעזור לך. אוביל אותך
לסוחרים שמיד יתקעו כף להסכמה. תמכור הכול פי
עשר מערכו!"

"תודה לך, אימי הקשישה! אך במה אוכל לגמול לך
על עצתך הטובה?"
"אסוף בשבילי מעט זרדים, שם, מאחורי הסלע
הזה. הרי זקנה כמוני לא זקוקה להרבה. יהיה לי
במה להסיק בחורף."

התכופפתי להרים את הזרדים ואז, אָגידים, הזקנה
הכתה אותי במקל בראשי וצעקה:
"היית נער, כעת הפוך לתאו!"
והפכתי לתאו.

קרניים מעוקלות, כבודות, משכו את ראשי אל
האדמה, אך ניערתי את ראשי והרמתי אותו. והנה
אני רואה: הזקנה צוחקת
"עקרב!" היא אומרת "אביך ניתץ את הכד שלי,
ומאותו היום אין לי, המסכנה, איך להתעופף. ואתה
הלכת בעקבותיו. נכון, יש לך לב אמיץ, לא נבהלת.
רמסת את כל כשפיי אשר הטלתי בדרכך. אך מה
הרווחת מכך? בלאו הכי נפלת לידיי, יום קודם או
יום אחר כך. עכשיו תתהלך בהרים צחיחים אלו
במשך שבע שנים ושבעה ימים."
המכשפה סיימה את דברה ונעלמה. ואני נותרתי
לבד עם אסוני.

הסתובבתי בהרים יום, יומיים, אולי שבוע, עד
שהתחלתי להתגעגע לאנשים. פחדתי ללכת לכפר,
אך ראיתי מרחוק טחנת קמח ישנה על שפת נחל
קטן. שמחתי מאוד: שקט כאן, אוכל להסתתר מפני
השמש בתוך המים, ואולי גר כאן גם טוחן? אוכל
לראות בן-אדם, ולו גם מרחוק.

וכך מקום זה הפך לביתי.
לאחר זמן מה נפתחה הדלת ויצאה נערה עם קנקן.
הביטה לעברי והתפלאה. העמידה את הקנקן,
לקחה חופן קש והחלה לפתות אותי. התקרבת
אליה, אך לא לקחתי את הקש. רק הבטתי לה

בעיניים. איך אוכל לאומר לה שאינני שור אלא אדם כמוה?

אך מה לעשות? הלשון שלי אילמת.

לפתע הנערה שמטה את הקש ורצה חזרה לטחנה. ואני עומד במקום כאילו מישהו קשר אותי, לא זז קדימה ולא אחורה.

אינני יודע כמה זמן עמדתי כך. לבסוף הנערה

חזרה ובידה קערת חימר עם אדמה. התקרבה אלי קרוב ואמרה:

"הגעת לביתי כשור, ותעזוב אינני יודעת, אולי כאח?"

אחר כך התיישבה, הניחה את הכלי על אבן,

הוציאה חופן חיטה מתוך הכיס ופיזרה אותה על פני האדמה שבקערה.

לפתע אני רואה: החיטה נבטה והחלה לגדול לגובה. בצדו השמאלי של הכלי גדלים נבטים

זהובים. מימין, שחורים. עד מהרה החיטה

הבשילה. הנערה קטפה את החיטה וטחנה אותה בידיה. את הגרעינים השחורים היא אספה בתוך שקית והסתירה. את הצהובים הגישה לי על כף ידה.

"הנה לך שור, אוכל ונראה מה יקרה כשתישבע."

מיד כשגמרתי לאכול את גרעיני החיטה, קרני השור הכבדים שלי נפלו על הארץ, עור השור נשל ושוב הפכתי לאדם רגיל.

השתחוויתי לנערה, ואמרתי לה מכל הלב:

"כמו שהמים באביב ממלאים את הנהרות, כך

הלוואי שאושר יימלא את חיירך! אם לא את, הייתי

מסתובב בהרים אלו המשך שבע שנים ושבעה

ימים. ובכל יום האסון מתקרב אלי צעד אחד

הסולטן השליך את אבי לכלא ואם לא אשוב במועד

נקוב, יערוף את ראשו. והכל בגלל מכשפה זקנה,

שבלבלה את דרכי חיי וחיי אבי. לבי בוער מנקמה!

למדיני, נערת הטובה, כיצד לעשות זאת?"

"בסדר נערי, לא אסתיר ממך מאומה ממה שאני

יודעת. הטוחן הזקן, אבי, היה טוב עם כולם במשך

כל חיו. וגם אותי הוא לימד את זה. הוא השאיר לי

זרעים אלה ואמר: "יבוא יום, והם יביאו תועלת.

הזרעים הצהובים ישמידו את הרע, ואילו השחורים

ישמשו לנקמה. קח אם כן את השקית עם השחורים,

ונסה את כוחם!"

לקחתי את השקית ויצאתי אל השוק. ושם אני

רואה: המכשפה הזקנה עוברת מדוכן לדוכן. היכן

שהדלת פתוחה, היא סוגרת, היכן שסגורה, היא

פּוֹתַחַת. הֵיכֵן שְׁמוֹכְרִים קִמַּח, הִיא תּוֹסִיף אֲדָמָה,
וּבִמְקוֹם אַחֵר, תִּגְנוֹב קִצֵּת בְּרִינְזָה וּתְחַבֵּיא בְּסִינֵר.
"חֲכִי, חֲכִי, מִכְשָׁפָה מְרוֹשְׁעַת! הַצְרוֹת נִטְשׁוּ אוֹתִי
וְעַכְשָׁיו אֶת תֵּהִי בְּצָרוֹת!"
הַתְּגַנְבֵתִי אֵלַיָּה מֵאַחֹר, מֵהַר הַטְּלַתִּי עֲלֵיהָ אֶת
הַגְּרַעֲיָנִים הַשְּׁחוּרִים וְקִרְאַתִּי:
"הַפְּכִי לְשׁוֹעֵלָה זִקְנָה!"
הַזִּקְנָה הַפְּכָה לְשׁוֹעֵלָה זִקְנָה, וְאֲנִי מִצְאֵתִי חֶבֶל,
זִרְקַתִּי לָהּ לֹלֵאָה עַל הַצּוּאָר וּמִשְׁכַּתִּי אוֹתָהּ אַחֲרָי.
כַּאֲשֶׁר יִצְאֵנוּ מֵהַשּׁוּק, אִמַּרְתִּי אֵלַיָּה:
"הֵי, מִכְשָׁפָה זִקְנָה שְׁמַתְעוֹפֶפֶת בְּכַד, הַיּוֹם אֶת
נִפְלַת לִידֵי! גַּם שַׁעֲתֶךָ הַשְּׁחוּרָה הַגִּיעָה, וְעַכְשָׁיו
אֲסִפִּי מִיֵּיד אֶת כָּל הַשִּׁירָה שְׁלִי, שֶׁהַגְּמִלִים יִסְתַּדְּרוּ
אֶחָד לִיד הַשְּׁנִי."
הִיא מִצְאָה אֶת כָּל הַגְּמִלִי וְסִידְרָה אֶת שִׁירַת
הַגְּמִלִים בְּשׁוּרָה. הִיא מִצְאָה אֶפִּילוּ אֶת אֱלוֹ שְׂאֲבִי
אֵיבַד בְּזַמְנֹו. וְגַם מֵהַסְּחוּרוֹת לֹא חָסַר דְּבַר, אִישׁ לֹא
נִגַע בָּהֶן בְּאַצְבָּע.
"הַלוֹוֵאִי וְאֲבִי יִכַּל לִרְאוֹת אוֹתִי, לִפְחוֹת בְּחִלּוֹם "
חֲשַׁבְתִּי "כִּמָּה הִיא מֵאוֹשֵׁר! אֲךָ אֵין דְּבַר: הַיּוֹם אוֹ
מִחַר אֲמַכּוֹר אֶת כָּל הַסְּחוּרָה וְאוֹכֵל לְנַעַר אֶת אֲבִק
הָאֲדָמָה הַזֹּו מְרַגְלִי."

הַכִּיתִי אֶת הַשׁוֹעֵלָה הַזִּקְנָה, שְׁחַרְרַתִּי אוֹתָהּ
מֵהַרְצוּעָה וְצַעֲקַתִּי:
"עוֹפִי לִי מֵהַעֵינִיִּים! מֵהַיּוֹם תִּפְחָדִי מֵעַצֵּם הַמִּילָה
בֶּן-אָדָם!"
רָצָה הַשׁוֹעֵלָה, וְעוֹד אֵיךְ! רַק עֵנַן אֲבִק נוֹתֵר
בְּעַקְבוֹתֶיהָ. וְאֲנִי הַתִּישְׁבַּתִּי עַל הַגְּמֵל הַרְאִשׁוֹן,
קִרְאַתִּי לְכָל אֲנָשִׁי וְהוֹבַלְתִּי אֶת הַשִּׁירָה הַעִירָה.
בְּעִיר עוֹד לֹא רָאוּ מֵעוֹלָם סְחוּרָה כֹּה מוֹבַחֶרֶת כְּמוֹ זֹו
שְׁלִי. בְּמִשְׁךָ יוֹם אֶחָד כָּל הַשְּׁקִים שֶׁל הַגְּמִלִים
הַתְּרוֹקְנוּ. הַשְּׂאֲרַתִּי רַק צַעִיף אֶחָד מִשִּׁירָז, וְחָרַב
מִקּוֹשְׁטַת בְּזָהָב וְכֹסֶף. כִּמְעַט וּדָם נִשְׁפָּךְ בְּשׁוּק בְּגִלְל
אוֹתוֹ צַעִיף וְחָרַב. הַסּוֹחְרִים הַתְּחָרוּ בִּינֵיהֶם בְּהַצְעוֹת
מַחִיר כַּדִּי לְזָכוֹת בָּהֶם. אֲךָ אֲנִי אִמַּרְתִּי:
"לֹא בְּשִׁבִיל בְּנוֹתִיכֵן אוֹ נְשׁוֹתִיכֵן הִכִּינוּ אֶת הַדְּבָרִים
הַיִּפְהַפְּיִים הָאֵלֶּה!"
אַחַר כֵּךְ לִקְחַתִּי אֶת הַצַּעִיף וְאֶת הַחֶרֶב לְנַעֲרָה אֲשֶׁר
בְּטַחְנַת הַקִּמַּח הַיִּשְׁנָה.
"קִבְּלִי נָא, אַחוֹתִי מִתְּנָה זֹו! אֵין אֱלוֹ מִתְּנוֹת הַרְאוּיּוֹת
לְךָ, אֲךָ לְצַעֲרִי אֵין לִי מִשְׁהוֹ טוֹב יוֹתֵר."
"תּוֹדָה לְךָ, נַעֲרִי. אֲנִי שְׂמַחָה, הֵן בְּמִתְּנָה, וְהֵן
בְּאוֹשֶׁרְךָ. וְעַתָּה צֵא מֵהַר לְדָרֶךְ, כִּי לֹא נוֹתֵר זְמַן
רַב!"
נִפְרַדְתִּי מֵהַנַּעֲרָה וְהוֹבַלְתִּי אֶת הַשִּׁירָה בְּדָרֶךְ חֲזָרָה.

אבל הגמלים הולכים לאט, והימים לא מחכים לנו.
לכן באחד הכפרים רכשתי סוס מהיר-רגליים,
לאנשי אמרתי להמשיך ישר, ואני, כפי שאתם
רואים, אגידים, הקדמתי אותם בהרבה.

התפלאו הצעירים מאוד ואמרו:
"תראו כמה דרכים עברנו, כמה דברים ראינו בעולם
הרחב! אף אחד מאתנו לא כופפו הצרות כלפי
האדמה, לא נכופף את הגב גם הפעם, בפני
החגורה הזו!"
אחר כך נפרדו שלשתם, קודם כל מכם מאזיניי
היקרים, אחר כך האחד מהשני, וכל אחד המשיך
בדרכו.
והחגורה, כפי שהייתה מונחת בהצטלבות
שתים-עשרה הדרכים, כך היא בוודאי מונחת עד
עצם היום הזה.